

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1173 ²	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15) 11 Μαΐου 2014 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ψυχικὴ παραλυσία

Ἀκούσατε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ ἱερό καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο; Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ περιέχει ἓνα θαῦμα τοῦ Κυρίου. Ἄλλὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε καλύτερα τὸ θαῦμα αὐτό, πρέπει νὰ γίνῃ ἀτομικό, νὰ τὸ κάνουμε προσωπικό, νὰ τὸ μεταφέρουμε στὸν ἑαυτό μας· πρέπει δηλαδὴ νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ σ' ἐμᾶς. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Γιὰ νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ θαῦμα, πρέπει ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπάνω μας. Τότε δὲν θὰ χρειάζεσαι ἄλλη βεβαίωσι γιὰ νὰ πιστεῦσῃς. Θὰ ἔχῃς ἀκράδαντη βεβαιότητα. Μεγαλύτερα ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ **θὰ εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος.**

***

Τί λέει, λοιπόν, τὸ ἱερό Εὐαγγέλιο; Στὰ Ἱεροσόλυμα, κοντὰ στὴν προβατικὴ πύλη, τὴν πύλη δηλαδὴ ἀπ' ὅπου περνοῦσαν τὰ πρόβατα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ θυσιαστοῦν στὸ ναό, ὑπῆρχε μία δεξαμενὴ ποὺ λεγόταν Βηθεσδά. Τὸ **νερό** αὐτῆς τῆς δεξαμενῆς εἶχε μία θαυματουργικὴ ιδιότητα. Τί ιδιότητα· κατὰ ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, κατέβαινε ἐκεῖ ἄγγελος Κυρίου καὶ τάραζε τὸ νερό. Τότε τὸ νερό ἀποκτοῦσε, προσωρινά, ἱαματικὴ ιδιότητα. Αὐτὸ διαρκοῦσε πολὺ λίγο· ἀμέσως κατόπιν τὸ νερό ἐπανερχόταν στὴν προηγούμενη φυσικὴ κατάστασι, ἦταν πάλι ἀπλὸ νερό ὅπως ὄλων τῶν ἄλλων πηγῶν. Ὅποιος λοιπόν ἀμέσως μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ ἀγγέλου προλάβαινε νὰ πέσῃ πρῶτος μέσα στὸ ταραγμένο νερό, γινόταν ὑγιής, ὅποιαδῆποτε καὶ ἂν ἦταν ἡ ἀσθένεια ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπασχε.

Αὐτὸ ἔδινε ἐλπίδα σὲ ὄλους ὅσοι εἶχαν ἀπελπισθῇ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς. Ἔτσι γύρω ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς κολυμβήθρας ἦταν συγκεντρωμένο ἓνα **πλήθος ἀσθενῶν**, ποὺ ἔμεναν ἐκεῖ ξαπλωμένοι σὲ κρεβάτια ἢ φορεῖα. Εἴτε κρῦο ἔκανε εἴτε ζέστη, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ταλαιπῶροι ἄνθρωποι δὲν ἀπομακρύνονταν ἀπὸ 'κεῖ. Γιὰ νὰ προστατεύωνται δὲ ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἥ-

λιο, εἶχαν χτιστῆ γύρω ἀπ' τὴ δεξαμενὴ πέντε στοές, πέντε ὑπόστεγα, ὅπου παρέμεναν οἱ ἀσθενεῖς καὶ ὅσοι τοὺς συνώδευαν.

Ἄνάμεσα στὸ πλήθος τῶν ἀσθενῶν, ποὺ περιέμεναν νὰ βροῦν τὴ θεραπείά τους, ἦταν καὶ ἓνας **παράλυτος**. Γιατρεῖα δὲν εἶδε ἀπὸ ἄνθρωπο. Ἄλλ' οὔτε καὶ στὴ θαυματουργὸ κολυμβήθρα τόσον καιρὸ εἶχε βρῆ τὴν θεραπείά του. Τριανταοχτῶ χρόνια περίμενε ἐκεῖ μὲ ὑπομονή. Στὸ μακρὸ αὐτὸ διάστημα πολλοὺς συνασθενεῖς εἶδε νὰ πέφτουν στὸ ταραγμένο νερό, νὰ βγαίνουν καὶ νὰ φεύγουν γιὰ τὰ σπίτια τους θεραπευμένοι. Αὐτὸς λόγω τῆς παθήσεώς του δὲν ἦταν εὐκίνητος· πάντα κάποιος ἄλλος τὸν προλάβαινε. Ἦταν μόνος καὶ ἀβοήθητος. Ἔτσι τὸ μαρτύριό του συνεχιζόταν.

Μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια ἀποτυχιῶν, τί ἐλπίδα ὑπῆρχε πλέον; Μᾶλλον ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι, ὅτι ἐκεῖ θὰ τὸν βρῆ ὁ θάνατος καὶ τότε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα θὰ μετακομίσῃ στὸ κοιμητήριον· κι ἀντὶ νὰ μπῆ στὸ ἱαματικὸ νερό, θὰ τὸν βάλουν στὸ μαῦρο χῶμα. Ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐλπίζῃ, νὰ ὑπομένῃ, νὰ παραμένῃ ἐκεῖ. Σὰν κάποιον νὰ περίμενε! Κάποιο **μυστήριον** ἔκρυβε ἡ ταλαιπωρία του.

Καὶ ἦρθε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμὴ νὰ λυθῇ τὸ δράμα του καὶ νὰ φωτισθῇ τὸ μυστήριον. Μετὰ ἀπὸ ἀγόγγυστη ὑπομονὴ τῶν ἐτῶν, ἦρθε κοντὰ του ὁ μέγας ἰατρός, τὸ ἄριστο φάρμακο, καὶ τότε **βραβεύθηκε ἡ ἀρετὴ του**. Ἦρθε κοντὰ του ὁ Χριστός, ὁ παντοδύναμος καὶ πάνσοφος εὐεργέτης, τοῦ εἶπε ἓνα μόνο λόγο, καὶ μ' ἐκεῖνο τὸ λόγο ὁ παράλυτος ἀμέσως ἔγινε καλά. Μέγα τὸ θαῦμα· ἓνας ζωντανὸς νεκρὸς στάθηκε ὄρθιος· καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν μπορούσε νὰ σηκώσῃ οὔτε ἓνα κουτάλι, πῆρε δύναμι καὶ σήκωσε ὀλόκληρο κρεβάτι.

Ὁ παραλυτικὸς αὐτὸς ἔμεινε ἐκεῖ τόσα χρόνια, γιὰ νὰ γίνῃ **διδάσκαλός μας**. Τριανταοχτῶ χρόνια δὲν γόγγυσε οὔτε βλαστήμησε,

ὅπως θὰ ἔκαναν ἄλλοι πού, ὄχι τόσο ἀλλὰ πολὺ λιγώτερο χρόνο ἔχουν στὸ κρεβάτι, καὶ τὰ βάζουν μὲ τὸ Θεό. Ὁ παραλυτικὸς εἶνε **παράδειγμα ὑπομονῆς**. Γι' αὐτὸ ἦρθε κοντά του ὄχι ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός· διότι τὸν σπλαχνίσθηκε. Ἔπειτα ὁ παραλυτικὸς αὐτός, ὅταν γιατρεύτηκε, δὲν πῆγε στὸ σπιτάκι του, ἀλλὰ ποῦ πῆγε; **στὸ ναό**. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἔγινε καὶ **ιεροκήρυκας**, σαλπικτῆς τῶν θαυμάτων τοῦ Κυρίου.

* * *

Ἀλλὰ τώρα δὲν θέλω νὰ μιλήσω γιὰ τὸν παραλυτικὸ τοῦ εὐαγγελίου· θέλω νὰ μιλήσω γιὰ τοὺς **σημερινούς παραλύτους**.

—Μὰ ὑπάρχουν καὶ σήμερα παράλυτοι;

Ἐπὶ ὑπάρχουν. Καὶ δὲν ἐννοῶ μόνο τοὺς σωματικῶς παραλύτους. Ἐννοῶ κυρίως τοὺς **ψυχικῶς παραλύτους**. Αὐτοὶ εἶνε περισσότερο ἀξιολύπητοι. Διότι πάνω ἀπὸ τὴ σωματικὴ ἀσθένεια ὑπάρχει ἡ ψυχικὴ ἀσθένεια, καὶ πάνω ἀπὸ τὴ σωματικὴ παραλυσιὰ ὑπάρχει ἡ ψυχικὴ παραλυσιὰ.

Τί εἶνε **ψυχικὴ παραλυσιὰ**; Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι εἶνε ἡ πλέον συχνὴ καὶ ἡ πλέον διαδεδομένη νόσος. Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω; Μερικὲς φωτογραφίες τῶν σημερινῶν ψυχικῶς παραλύτων θὰ σᾶς παρουσιάσω καὶ θὰ τελειώσω.

● Πρῶτο παράδειγμα. Ὁ παράλυτος ποῦ ἰάτρευσε ὁ Κύριος τριανταοχτῶ χρόνια εἶχε νὰ πάη στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ. Πῆγε μικρὸ παιδί, καὶ ξαναπῆγε τώρα, μετὰ τὴ θεραπεία του, μὲ ἄσπρα πλέον τὰ μαλλιά. Ἄλλ' ἐκεῖνος δικαιολογεῖται· ἦταν ἀσθενής, δὲν εἶχε **πόδια**, καὶ παρέμενε ἀκίνητος ἐκεῖ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς κολυμβήθρας. Οἱ σημερινοὶ ὅμως ψυχικῶς παράλυτοι, ἐνῶ σωματικῶς εἶνε ὑγιέστατοι καὶ κινουῦνται καὶ τρέχουν δεξιὰ κι ἀριστερά, ἔχουν ὅμως σαράντα καὶ πενήντα χρόνια νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους στὸ σπιτί τοῦ Θεοῦ. Ἦρθαν νήπια, ὅταν τοὺς ἔφερε ἡ μάνα νὰ βαπτισθοῦν, καὶ θὰ ἔρθουν ἄλλη μιὰ φορά, ὅταν σηκωτοὺς θὰ τοὺς φέρουν νὰ τοὺς κηδεύσουν. Στὴν ἐκκλησιὰ τώρα δὲν ἔρχονται· ἀλλοῦ πηγαίνουν εὐχαρίστως. Πέσ τους γιὰ κινήματογράφο, πέσ τους γιὰ θέατρο, νὰ δῆς πῶς τρέχουν. Λησμονοῦν τὸ Θεό, ποῦ μᾶς δίνει ὅλα τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ἀρτιμέλεια, καὶ δὲν ἔρχονται νὰ τοῦ ποῦν ἓνα εὐχαριστῶ. Λησμονοῦν, ὅτι τὰ πόδια μᾶς δόθηκαν γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ὄχι γιὰ τὸ διάβολο.

● Θέλετε ἄλλο παράδειγμα ψυχικῶς παραλύτου; Οἱ προηγούμενοι ἔχουν παράλυτα τὰ πόδια, αὐτοὶ ἔχουν παράλυτα τὰ **χέρια** γιὰ τὸ

Θεό. Πέστε λ.χ. στὸν ἄλλο, τὸ φιλάργυρο καὶ ἰδιοτελῆ, νὰ ἐλεήσει. Ἀδύνατον. Αὐτός, ὅταν πρόκειται νὰ δώσῃ κάτι σὲ φτωχό, αἰσθάνεται παράλυτο τὸ χέρι. Τὸν παραλύει ὁ δαίμων τῆς φιλαργυρίας. Προτιμότερο νὰ τοῦ κόψουν τὸ χέρι παρὰ νὰ δώσῃ μιὰ δραχμὴ. Ἡ πέστε στὸ δειλὸ καὶ κρυπτοχριστιανὸ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πίστι του ὅταν χτυπᾶ ἡ καμπάνα ἢ ὅταν περνᾶ ἔξω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησιὰ. Ντρέπεται, φοβάται καὶ τὸν ἴσκιό του, καὶ σταυρὸ δὲν κάνει. Ἔ, σᾶς ἐρωτῶ· αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὰ χέρια τους παράλυτα; Λησμονοῦν, ὅτι τὰ χέρια δόθηκαν γιὰ νὰ βοηθοῦν τὸν πλησίον, νὰ ἐλεοῦν, νὰ ἐργάζονται τὸ ἀγαθό, καὶ ὄχι νὰ μουντζώνουν καὶ νὰ πληγώνουν. Λησμονοῦν, ὅτι τὰ χέρια δόθηκαν γιὰ νὰ ὁμολογοῦν τὴν πίστι, γιὰ νὰ δοξάζουν τὸ Θεό, καὶ ὄχι νὰ τὸν ἀρνοῦνται μὲ τὴ δειλία τὴν ἰδιοτέλεια καὶ τὶς τόσες ἄνομες πράξεις καὶ ἀπρεπεῖς χειρονομίες· τὰ χέρια δόθηκαν γιὰ νὰ ἐργάζονται τὶς θεῖες ἐντολές καὶ ὄχι νὰ τὶς καταργοῦν εἴτε κλέβοντας εἴτε παλαμίζοντας τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο μὲ τοὺς ὄρκους.

● Ἄλλο ἓνα παράδειγμα ψυχικῶς παραλύτων. Εἶνε αὐτοὶ ποῦ ἔχουν παράλυτη τὴ **γλῶσσα**. Ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τέλειο ὄργανο. Ὅχι μόνο ὡς μέλος καὶ ὄργανο τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ ὡς μέσο ἐπικοινωνίας. Λένε, ὅτι ἀνατομικῶς ὁ οὐρακοτάγκος ἔχει καλύτερη γλῶσσα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ τί νὰ τὴν κάνης; ἡ γλῶσσα του δὲν μπορεῖ ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ γλῶσσα του ὁμιλεῖ, συνεννοεῖται, ἐκφράζει τὰ συναισθήματα καὶ τὶς σκέψεις του. Πόσα λόγια λέει τὴν ἡμέρα; 100, 300, 500, 1.000, 2.000, 10.000, 20.000, 30.000 λέξεις. Ψάχνω ὅμως μέσα στὶς τόσες αὐτὲς λέξεις νὰ βρῶ διαμάντι, καὶ δὲν βρίσκω. Χαλίγια καὶ κόπρια. Ἀκούγονται βλαστήμιες, αἰσχρολογίες, βωμολοχίες, λόγια βρωμερά· μόνο λόγια τοῦ Θεοῦ δὲν ἀκούγονται. Γιατί, ἄνθρωπε, ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα; Σοῦ τὴν ἔδωσε νὰ τὸν δοξολογῆς, νὰ διαλαλῆς τὰ θαύματά του, νὰ λὲς τὸν καλὸ λόγο στὸν πλησίον σου. Ὅταν ἐσὺ τὴ χρησιμοποιῆς γιὰ τὸ διάβολο, δὲν εἶσαι παράλυτος στὸ καλό;

* * *

Ἀδελφοί μου, πρὶν τελειώσω συνιστῶ· Γόνατα καὶ πόδια παραλελυμένα, **ἀνορθωθῆτε** (πρβλ. Ἠσ. 35,3). Χέρια νεκρὰ καὶ καρδιὲς παγωμένες, **θερμανθῆτε**. Γλῶσσες καὶ στόματα, καθαρισθῆτε, πάρτε φωνή, **αἰνεῖτε τὸν Κύριον**· πέστε «*Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἶς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ Θ. Λεϊτ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**